

N:o 239.

Af Herr J. F. Fredricson: Angående upphäfvande af konsistoriernas missiveringsrätt.

Vid föregående riksdag tog jag mig friheten att väcka motion om upphäfvande af presterskapets indigenatsrätt samt konsistoriernas missiveringsrätt. Det lyckades mig då att vinna Lag-Utskottets åsigt för indigenats-rättens afskaffande, hvaremot detsamma i afseende å missiveringsrätten stadnade i andra tankar än de af mig uttalade. Men då hvarje ändringsförslag, det må nu vara aldrig så befo-gadt, likväl, och särdeles i lagfrågor, möter motstånd till en tid, och då jag anser frågan vara af för stor vikt att helt och hållet böra duka under för ett sådant må-hända tillfälligt motstånd, ser jag mig föranlåten att äfven vid denna riksdag fö-reslä upphäfvandet af konsistoriernas missiveringsrätt.

De skäl jag i min motion vid förra riksdagen anförde voro: att jag anser det vara alldeles orimligt, att en prest skall hafva sämre vilkor än en tjensteträng, hvilken är viss på att få stadna kvar på samma ställe intill tjensteårets slut, hvare-mot den obefordrade presten hvarje dag är blottställd för konsistorii missiv att flytta från det ena stället till det andra, ofta flera gånger om året; en sådan god-tycklig behandling och ett sådant ostadigt lefnadssätt vill ingen ung man med heder och god uppfostran gerna underkasta sig. Detta har också visat sig allt-mer och mer på de sednare åren, då många nya vägar till verksamhet och för-sörjning yppat sig, nemligen i det att många unge män efter fulländade studier sökt anställningar vid sådana tjenstebefattningar, der de få råda öfver sin egen person samt uppgöra antagliga vilkor för sin bostad och tjenstgöring, hvaremot ganska få velat egna sig åt det ansvarsfulla prestembetet.

Att en förändring i här åsyftad riktning dock låter sig verkställa, visar Englands exempel, der en kyrkoherde eger att skaffa sig medhjelpare, när han med någon prest härom kan träffa öfverenskommelse, så länge båda presterne derom

åsämjas, och man har derifrån icke hört omtalas prestbrist, messfall eller bristande själavård, hvilket dock af föregående Riksdags Lag-Utskott förutsattes skola blifva följderna af missiveringsrättens upphäfvande. Men för vederläggandet af denna förhåga tillåter jag mig slutligen erinra, huru förhållandet är med Statens extra eller obefordrade tjänstemän, hvilka ega rätt att söka sig in i hvilket embetsverk de behaga. Man har likväl aldrig förnummit någon brist på embetsmän, och den ordinarie samt den obefordrade embetsmannen ega den fullaste frihet att träffa aftal i fråga om det arvode, som bör tillkomma den sednare för det biträde han i tjänsten lemnar den förre.

På grund af hvad jag sålunda anfört föreslår jag upphäfvandet af konsistoriernas missiveringsrätt.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Sockholm den 27 Januari 1868.

J. F. Fredricson.

N:o 240.

Af Herr J. F. Fredricson: Angående ändring i stadgandena rörande val af orgelnist och klockare m. m.

Alltmera utvecklar sig den åsigten att det bör vara kommunens rätt att fritt och otvunget utse de tjänstemän densamma aflönar, såsom orgelnist och klockare m. m.

Men mot denna åsigt strider på det bestämdaste stadgandet i 24 Kap. 30 och 31 §§ Kyrkolagen tillika med Kongl. Resolutionerna af den 20 November 1786 och den 7 Juli 1832, enligt hvilka lagrum och författningar kyrkoherden, i fråga om val af orgelnist och klockare, tillerkännes lika rösträtt med halfva den väljande församlingen, hvarföre kyrkoherden lätt kan bilda röstmajoritet för den sökande han vill gynna.

En af mig i detta syfte vid förra riksdagen väckt motion var likväl icke nog lycklig att vinna fullt erkännande; ty ehuru Lag-Utskottet visserligen icke kunde underkänna befogenheten af en förändring uti förevarande fall, så fann Utskottet